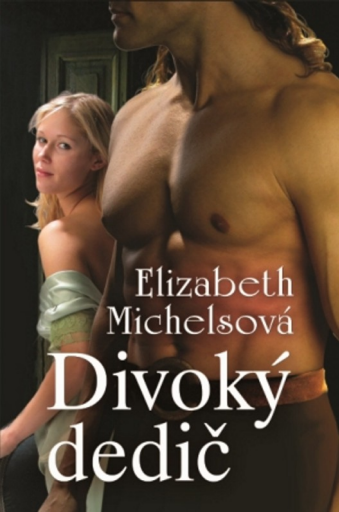

Elizabeth
Michelsová

Divoký dedič

Elizabeth Michelsová

Divoký dedič

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels: The Infamous Heir,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2016,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2016 by Elizabeth Michels
All rights reserved
Translation © Otakar Kořínek 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1979-8

Oteckovi.

*Ďakujem ti, že si mi každý večer pred spaním čítal
rozprávky o zajacoch džentlmenoch a prefikanych líškach,
že si ma povzbudzoval, aby som šla za svojimi snami,
a že si ma pri zlej káve v nespočetných nemocničných
čakárňach zabával rozprávaním o svojej mladosti.
Stále si pre mňa povzbudením.*

1

Whitby, Anglicko 1817

Ethanovi presvišťal popri uchu ďalší úder. Keď ho minul, vzduch zavíril a obklopilo ho povzbudzovanie prizeraúcich sa chlapov. Z celej sily sa rozohnal a päšťou udel protivníka do čeluste. Videl, ako sa jeho súper zvalil na zem, až zadunelo, a čakal.

Napriek bolesti si jeden za druhým vystieral opuchnuté prsty, potom ich skrčil. Havering, nešťastník, ktorého sa dnes rozhodol poraziť, by mohol ešte vstať. Ak vstane, Ethan bude pripravený.

Netrpezlivo prestúpil z nohy na nohu. Zo spánku mu stekal na holé plece studený pramienok potu. Súper sa stále nehýbal. Ethan k nemu pristúpil a zohol sa, chcel sa presvedčiť, či má Havering otvorené oči a či dýcha – v poslednom čase býval opatrný.

„Havering, vstávaj! No tak, chlape! Vstávaj, došľaka!“ zvolal Haveringov sekundant.

Rozľahlo sa volanie na slávu, hoci odpočítavanie sa ešte neskončilo. Ethan letmo pozrel nabok, neodvážil sa nadlhšie odvrátiť zrak od súpera. Voľný priestor okolo neho sa začal uzatvárať. V dave sa ozývalo mrmlanie, všetci čakali na vyhlásenie, že zápas sa skončil.

„Vedel som, že ten podliak pôjde na zem v prvom kole. Opitý povalač,“ prehodil lord Cladhart a zahľadel sa na muža pri Ethanových nohách.

Ethan sa pousmial. Bol rád, že po dlhom čase, keď bol odkázaný sám na seba, má pri sebe priateľa. Navyše Cladhart,

dlhoročný obchodný partner a priateľ jeho otca, sa v úsudku nemýlil. „Iba sa ti uľavilo, že si si nemusel splniť povinnosť sekundanta, vstúpiť do ringu a zakrvaviť si vlastné hánky.“

„Hánky som si zakrvavil už neraz. To by si mal vedieť.“

„Za posledných dvadsať rokov?“ podpichol ho Ethan. „Pochybujem, starký.“

„Možno by si bol prekvapený. Asi by som neporazil všetkých, čo sú tu, jedného za druhým ako ty, ale teba by som ešte vždy poslal na zem, Ethan,“ zavrčal Cladhart. Po chvíli rozpacitého mlčania sa rozosmial.

Ethan si uľahčene vydýchol a tiež sa rozosmial. Uľavilo sa mu, že neurazil svojho jediného spojenca. Keď človek príde neohlásene k dverám otcovho obchodného partnera, lebo nemá kam inam ísť, nie je rozumné znepriateľiť si takého človeka. Napokon, dnes v noci sa potrebuje niekde vyspať. „Som pripravený na ďalší úder do oka, Cladhart.“

„Mal by som ti zmaľovať obidve oči, lebo si mi povedal starký. Odkedy si odišiel, zostarol som presne o osem rokov. Rovnako ako ty.“ Kývol smerom k Haveringovi, ktorý stále ležal na zemi. „Stavím sa, že by som to zvládol lepšie ako on.“

„Aj školáčka by to zvládla lepšie ako on.“ Ethan si opakom ruky utrel čelo.

Havering nebol ťažkým súperom, to je pravda. Ethanovi protivníci zvyčajne aspoň trochu kládli odpor, kým padli na kolená, ale nestávalo sa to často. Raz dostal aj on, vo Francúzsku, ale dodatočne si uvedomil, že bol priveľmi opitý, a výprasku, ktorý v ten deň utržil, nemohol zabrániť. Dotkol sa trochu pokriveného nosa, spomienky na ten zápas. Na druhej strane Španielsko – nie, o Španielsku nebude rozmýšľať. Toto je jeho nový život. Teraz je tu, v Anglicku, dosť blízko domova svojho detstva, aby spoznal miesta a vône v uliciach, a predsa dosť ďaleko, aby si zachoval odstup.

Posledných osem rokov sa bil, aby si zarobil na jedlo a nájomné. Väčšina ľudí pokladá box za zábavu, ale preňho sa stal

prostriedkom na prežitie. Pred ôsmimi rokmi si myslel, že to umenie by mohlo konečne vrátiť jeho život do správnych kolají. No mýlil sa. Boxovanie mu však umožnilo, aby mal čo jesť, aby sa mal kde v noci vyspať. Keď ho otec vyhodil z domu, nemohol si vyberať.

Zahľadel sa na muža na zemi a znova začal päste.

Odpočítavanie pokračovalo, naokolo sa ozývalo hlasné povzbudzovanie. „Dvadsaťsedem! Dvadsaťosem! Dvadsaťdeväť! Tridsať!“

„Vyhráva pán Moore!“ zakričal rozhodca v zadnej časti miestnosti. V malom lokáli na High Street neďaleko Whitby nastalo rušno. Peniaze prechádzali z rúk do rúk, ozývali sa nadšené výkriky aj sklamané pomrmlávanie.

Ethan pristúpil k svojmu protivníkovi, zahľadel sa do skrvavenej, opuchnutej tváre, krivo sa usmial. Havering utržil porážku, ale bude žiť a na druhý deň sa bude znova biť. Cladhart prišiel za ním do stredu ringu a potľapkal ho po pleci.

„Ethan, teraz, keď si ho na hlavu porazil, mali by sme zinkasovať výhry a vypadnúť. Viem, je to bolestná téma, ale sľúbil som tvojmu otcovi, že sa s ním dnes večer stretnem, aby sme skontrolovali týždenné výkazy. Keby som bol vedel, že prídeš do mesta, nebol by som si to stretnutie dohodol. No mohol by si ísť so mnou. Nemáš prečo čakať dlhšie. Podľa mňa si bol preč už dosť dlho.“

„Ale čo?“ Obaja zmlkli, vedeli, na čo Ethan naráža. Kedysi, keď mal devätnásť, mal dôvod, aby odišiel z domu. Ten dôvod bol jeho otec...

Cladhart ďalej mlčal, no nespúšťal z Ethana prenikavý pohľad. Pokojná tvár, ako vždy, nič neprežrádzala.

„A čo keby si šiel ty so mnou? Namiesto kontrolovania hlúpych papierov by sme si mohli za výhry dať zopár pohárikov a trocha sa venovať hazardu v kartách.“ Ethan vykročil do kúta, kde mal uložené svoje veci.

„Keď si tieto slová povedal naposledy, skončil si U labute polonahý a ja som zadržiaval barmanku.“

„Ako som mal vedieť, že Green neblafuje? Zlepšil som sa. Uvidíš.“

„No jednako...“ Cladhart si zamyslene pošúchal bradu, keď šiel za Ethanom. „Nemôžeš sa neohlásene zjaviť na prahu a chcieť odo mňa, aby som si zmenil program.“

Ethan si obliekol košeľu, látka sa mu prilepila na vlhkú pokožku. Poslednú priateľovu poznámku ignoroval. „Správy z bane ti dozajtra neutečú. A možno ma do rána presvedčíš, aby som zašiel za otcom a požiadal o odpustenie. Nie je to pravdepodobné, ale môžeš to skúsiť.“

„Zaiste.“ Cladhart sa letmo usmial. „Mohli by sme znásobiť náš dnešný zisk.“ Zdvihol obočie rovnakým spôsobom, ako si to Ethan pamätal z detstva.

Spomenul si, ako si ten výraz kedysi nacvičoval v zrkadle. Krivil črty tváre a napokon zvládol aj zdvihnuté obočie. Aká príjemná zmena! Opäť doma! Jeho starý život na pevnine ustupoval do úzadia, rozprestierala sa pred ním budúcnosť. Vyviazol z nebezpečenstva! Aké príjemné. Už sa nebude musieť obzerať za každým tieňom a striehnuť. Dobré, že sa vrátil, pochová minulosť a začne odznova. Nežil s rodinou, ale príbuzní boli veľmi blízko. Cladhart bol o dvanásť rokov mladší ako Ethanov otec a Ethan ho vždy pokladal skôr za staršieho brata než za otcovho obchodného partnera.

Obliekol si kabát a zahľadel sa na kus látky v ruke. Keď si predstavil, že by z nej mal vyčarovať nákrčník, vzdychol si. Jednako si ju obrátil okolo krku a začal uväzovať krivý uzol. „Ak dnes skončíme s vreckami plnými peňazí, všetko bude v poriadku. Potrebujem trocha vzrušenia – narušiť tú jednotvárnosť.“

„Box ti už nestačí?“

„Pravdupovediac, v poslednom čase pre mňa stratil dosť z príťažlivosti,“ uškrnul sa Ethan. Potľapkal uviazaný nákrčník a zdvihol hlavu.

„Možno je načas, aby si prešiel od pästných súbojov k súbojom za svitania.“

„Tak ďaleko by som nezachádzal. Ak mám byť úprimný, nechcem nikoho zabiť ani sa dať zastreliť.“ Pozrel na porazeného protivníka – práve ho oživovali vonnou soľou – a potlačil spomienku, ktorá ho prenasledovala cez more do Anglicka.

„Lenže... výstreľu z pištole, ktorý švihne ranným povetím, sa nič nevyrovná.“

Ethan sa pri nostalgickom tóne Cladhartovho hlasu rozosmial. „Možno pokiaľ sa prizeráš spoza rohu zo susednej ulice.“

Rozhostilo sa ticho. Po chvíli Ethan zdvihol pohľad od gombíkov na kabáte.

Cladhart prižmúrene hľadel na druhú stranu miestnosti. „Čo tu robí tvoj brat?“

„Trevor?“ Ethan sa obzrel, sledoval Cladhartov pohľad, kým nezbadať vo dverách svojho brata. Zovrelo mu žalúdok. „Nezdá sa mi, že by toto miesto často navštevoval. Z panstva je to celý deň jazdy.“

Uplynulo veľa času odvtedy, čo Ethan naposledy videl svojho staršieho brata, no brat sa vôbec nezmenil. Trevor, dokonalý Trevor! Vyzeral tak elegantne a uhladene, že ostatní v miestnosti sa v porovnaní s ním zdali špinaví. „Ten sem nepatrí!“ to bolo prvé, čo človeku zišlo na um. Čo priviedlo jeho brata z dakej miestnej spoločenskej akcie, ktorá sa odohrávala popoludní, do zatuchnutého lokálu páchnuceho potom a preliatou krvou? Trevor zachytil Ethanov pohľad a vykročil k nim, huf mužov sa rozostúpil.

„Pekné od teba, že si sa prišiel pozrieť, braček,“ prehodil Ethan. Svaly v tele sa mu napli.

„Vidím, že správy neklamali – vrátil si sa. Chcel som sa o tom presvedčiť na vlastné oči.“ Trevor na okamih sklonil tmavoryšavú hlavu, preletel pohľadom Ethanov zovňajšok. „Vieš, také správy sa šíria rýchlo. Predpokladám, že si sa rozhodol vrátiť domov a poprosiť otca o odpustenie. Po tom, čo si

dal facku miestnej šľachte. Musíme usporiadať hostinu, aby sme oslávili takú *radostnú udalosť*." Hlas mal ľahostajný, nezodpovedal jeho pochvalným slovám.

„Neplánujem sa vrátiť domov.“

Trevor preletel pohľadom z Ethana na Cladharta a späť. „Otec zistí, že si sa vrátil, a dozvie sa o твоjich... záľubách.“ Záblesk v bratových tmavohnedých očiach naznačoval, že Ethana v blízkej budúcnosti čaká lekcia o slušnom správaní. Stále to bolo rovnaké, nezáležalo na tom, koľko mali rokov alebo ako dlho sa nevideli.

„Preto si sem prišiel? Aby si mi pripomínal otca? Ten si o mne už dávno vytvoril názor, Trevor.“

„Dnes popoludní som vybavoval dajaké obchodné záležitosti. Iba som bol zvedavý...“

„A zmýlil si si dvere tohto lokálu s dverami k svojmu krajčírovi. Vždy tvrdím, že človek nemôže mať priveľa tyrkysových viest,“ prehodil Ethan uštipačne. Vedel, že tou poznámkou trafi do čierneho.

Jeho brat si prižmúrenými očami premeral Ethanovo čierne oblečenie, potiahol si chlopne trávovozeleného kabáta. „Cladhart, netušil som, že stráviš celý deň v honbe za zábavou s mojím dávno strateným mladším bratom.“

„A predsa som to urobil.“

„To vidím.“ Trevor zovrel pery.

Po chvíli napätého ticha sa Cladhart spýtal Trevora na dajakú záležitosť s gagátovou baňou a vtedy Ethan prestal počúvať. Jeho otec a brat si boli pozoruhodne podobní, najmä keď prišla reč na účtovné knihy. Potriasol hlavou, aby tú myšlienku zahnal.

V tej chvíli k nim pristúpil rozhodca. „Skvelé víťazstvo, pán Moore!“ Počastoval Ethana zubatým úsmevom a obrátil sa k Trevorovi. „Nádherná ukážka sily, nemám pravdu, lord Ayton? Určite ste na svojho brata veľmi hrdý.“

„Isteže,“ odvetil Trevor. Jeho pozornosť však upútalo čosi

na druhej strane miestnosti. „Ospravedlníte ma? Vidím niekoho, s kým sa musím porozprávať.“

„Samozrejme.“ Rozhodca sa obrátil k Ethanovi a s úsmevom mu vložil do ruky plnú hrst mincí. „Vaša výhra, pane.“

Vyhral. Možno ho boxovanie už unavuje, no je to jediné umenie, ktoré ovláda, jeho jediná cesta k úspechu. Bez ohľadu na to, čo sa stalo v Španielsku, o to malé vzrušenie z víťazstva by nerád prišiel. Ešte nie, a možno nikdy. „Ďakujem. Peniaze vždy zmiernia bolesť z modrín,“ odvetil, prijímajúc výhru.

„Svätá pravda!“

Keď rozhodca odišiel, Ethan sa znova obrátil ku Cladhartovi. Obchodný partner jeho otca so zamračeným výrazom pozoroval Trevora na druhej strane miestnosti, potom pozrel úkosom na Ethana. „Koľko sme vyhrali?“ spýtal sa. Opäť pozrel na Ethanovho brata.

Ethan sledoval Cladhartov pohľad smerujúci na druhú stranu miestnosti – Trevor sa rozprával s mužom, ktorého Ethan nepoznal. Pri počúvaní neznámeho Trevor akoby stratil zvyčajnú chladnú nadradenosť. „Kto je ten muž?“ spýtal sa Ethan po chvíli.

Cladhart neodpovedal, nespúšťal pohľad z dvojice. Neznámy strčil Trevorovi do rúk zväzok papierov previazaných červenou stužkou tak silno, až Trevor zaspätkoval. Muž vzápätí bez obzretia vybehol z miestnosti.

„Ospravedlníš ma, Ethan? Aj ja sa musím s tým mužom porozprávať.“ Kým stihol Ethan odpovedať, Cladhart bol preč.

Trevor sa obzrel a sledoval, ako Cladhart vybehol z dverí. Papiere previazané červenou stužkou sa mu zachveli v ruke. Strčil si ich do vrečka na kabáte a znova sa zadíval na Ethana. Ethan okamžite spoznal dôverne známy pocit, ktorý sa zračil v bratovom pohľade. Strach!

Možno konečne nastal čas, aby sa vrátil domov.

„Aké noblesné! Tie kučery máš naozaj rozkošné, drahá.“ Slová vojvodkyne vdovy z Thornwoodu sa ozvali do dupotu koní

cválajúcich po zablatenej ceste. „Vlhké severoyorkshirské počasie im možno trochu uberie z lesku a nebudú také veľkolepé, aké by boli za slnečného popoludnia, ale stále budeš najkrajšou dámou na oslave.“ Mama sa na ňu usmiala tak vrúcne, že Roselyn takmer uverila jej slovám. Takmer.

„Ďakujem za uznanie, mama, ale nemôžem sa tam ukázať s takýmto účesom. Som taká rozstrapatená, že takto neprejdem ani cez dvere na Ormesby Place. Čo si pomyslí lord Ayton? Čo ak sa mi pre účes zrúti celá budúcnosť?“ Oči sa jej rozšírili od hrôzy, a keď koč vchádzal do zákruhy, pevne sa chytla sedadla.

„Netreba hneď myslieť na najhoršie, drahá. Lord Ayton bude obdivovať tvoje tmavé kadere rovnako ako ja. Už teraz sa mu páčiš – už to stačí na to, aby uvažoval o manželstve, ak reči neklamú. Nerob si starosti, srdiečko. Vlasy nič nepokazia. Máš bujné kučery svojho otca.“ Vojvodkyňa vdova sa zamyslene usmiala, uprela pohľad na Roselynine vlasy – pramene sa jej vlnili okolo tváre. Po chvíli odvrátila zrak a zahľadela sa z okienka do zahmleného dňa. „V takýchto daždivých dňoch vyzeral vždy tak neskrotne...“ Prerývane sa nadýchla. „Bolo to už veľmi dávno, však, drahá?“ Vojvodkyňa vdova vyčarila statočný úsmev, líca jej zružovali.

„Ja dnes nechcem vyzeráť neskrotne, mama,“ namietla Roselyn. S mužom, ktorý dal prednosť svojim bláznivým snom pred blahobytom vlastnej rodiny, nechcela mať nič spoločné, ani jeho príšerné vlasy. Odvtedy uplynuli roky, no pri pomyslení na jeho zradu ešte vždy cítila páľivú bolesť. Neskrotne? Vyzerá neskrotne? Zahľadela sa na svoj odraz v okienku, po ktorom stekali kvapky dažďa. Neposlušné kučery mala stále – ako vždy – dômyselne zapletené do vrkočov vypnutých navrch hlavy, upevnené množstvom sponiek. Zakrýval ich žltý klobúčik, zladený so šatami. Pre istotu si však prešla prstami po kraji klobúčika a trochu si ho posunula.

„Kto by sa chcel oženiť s dámou, ktorá bude vyzeráť na oslave neskrotne? Musíme prísť na Ormesby Place práve teraz,

v tomto lejaku? Odložme to. Chodiť neskoro je moderné. Nikto si to nevšímne. Všetkých zaujíma len oslava na počesť návratu lordovho mladšieho brata.“

Pripadalo jej čudné, že mladšieho brata lorda Aytona znova prijali do rodiny. Pred rokmi ho vyhodili z domu práve v čase, keď sa šírili reči o škandálnom úteku jeho matky. Vtedy sa predpokladalo, že rodina zostane pokope a spoločne bude čeliť ohováračom, ale Moorovci si to očividne nemysleli.

V tom čase trávila Roselyn takmer každé popoludnie so svojou priateľkou Katie Moorovou. Vo všetkom jej pomáhala, hoci len tým, že jej počas mnohých nudných dní robila spoločnosť. Keď sa niekomu rozpadne rodina, človek pre druhého nemôže veľa urobiť. Musela sa prizerať, ako sa veselé dievča, ktoré tak dobre poznala, od všetkých odťahuje. Dokonca aj teraz žila v domčeku na panstve a cítila sa väčšmi doma v stajniach ako v salóne. Katie tvrdila, že dáva prednosť životu na kraji lesa, ktorý oddeľoval ich panstvá, ale Roselyn si všimla, že zakaždým, keď spomenula rodinu, zablysla sa jej v očiach bolesť.

Uvedomoval si jej brat, do akej miery prispel k jej zármutku? Roselyn, samozrejme, nepoznala celý príbeh, ale povrávalo sa, že v záchvate zúrivosti udrel otca. Nečudo, že otec ho vyhodil z domu. Tá predstava sa nezhodovala so spomienkou na usmievavého chlapca, na ktorého sa pamätala z detstva. No keď ľudia dospejú, zmenia sa. Ona sa určite zmenila. Roselyn pokrútila hlavou.

A teraz, zo dňa na deň, sa mladý Moore vrátil a vítajú ho s veľkou pompou. Dokonca stroja na jeho počesť oslavu. Úbohá Katie, len to v nej oživí nešťastné spomienky. Katie jej tvrdila, že bratov návrat ju potešil, no včera pred ňou priznala, že musela ísť na koni do Whitby, a prehovárať ho, aby sa konečne vrátil.

Roselyn si, samozrejme, nechá svoje názory pre seba, lebo má pocit, že Katie a lorda Aytona návrat pána Moora potešil. Napokon, lord Ayton zorganizoval oslavu. A keď ju pripravuje jeho lordstvo, určite to bude znamenitá spoločenská uda-

lošť. Nadýchla sa a znova sa obrátila k mame – tá ešte vždy rozprávala o sychravom počasí.

„Ani ja tam nechcem vojsť v premočených šatách, rozstrapená.“ Dotkla sa vlasov so striebornými prameňmi pod klobúkom, akoby už pripomenutie dažďa stačilo, aby jej kučery zmizli. „Našťastie iba mrholí.“ Upravila si sukne a spýtala sa Roselyn: „Nie je táto modrá priveľmi tmavá?“

„Vyzeráš úctyhodne, mama.“

Vojvodkyňa vdova sa usmiala. „Čo povieš na rukavičky? Hodia sa k týmto šatám?“ Ukázala jej krémové rukavičky previazané na zápästiach drobnými modrými mašličkami.

„Nie sú to moje rukavičky?“ Roselyn vystrela ruku a dôkladne skúmala modrú stužku. „Sú! To sú rukavičky, ktoré nosím k modrým denným šatám a teraz sa rozťahnu a zdeformujú.“ Zdesene pokrčila nos.

Vojvodkyňa vdova si vytrhla ruku z Roselyninho zovretia. „Chceš povedať, že mám ruky zrobené ako oráč?“ Znova si upravila sukne a zdvihla bradu. „Som si istá, že tie rukavičky to dnes prežijú.“

„Dúfam, že máš pravdu. Všetko musí ísť podľa plánu.“ Lord Ayton si potrpí na bezchybné oblečenie. Neželala si, aby sa jej budúcnosť rozpadla pre nevhodné rukavičky. Nič nesmie nchať na náhodu. Roselyn si znepokojene zahryzla do pery a sledovala stromy mihajúce sa za okienkom. Čoskoro tam budú...

Pozemky Ormesbyovcov susedili s pozemkami Thornwoodovcov. Pripadalo jej čudné cestovať len niekoľko minút tam, kde majú pobudnúť celý týždeň, ale mama trvala na tom, že musia využiť každý okamih slávnosti, a Roselyn s ňou napriek svojim momentálnym pochybnostiam súhlasila. Trevorovi Moorovi, lordovi Aytonovi, to umožní stráviť viac času v jej spoločnosti a požiadať ju o ruku – tak to plánovala. Jej budúcnosť sa s každým otočením kolies koča črtala jasnejšie. Všetko vychádza, má to na dosah.

„Keď ma požiada o ruku a verejne to oznámime, uľaví sa mi. Potom bude všetko oficiálne. Dovtedy máme len Lilino tvrdenie, že Devon sa minulý týždeň dôverne rozprával s lordom Aytonom. Čo ak to celé pochopila nesprávne? Čo ak sa rozprávali o lodiach alebo o iných nudných záležitostiach, ktoré pripadajú zaujímavé iba môjmu bratovi?“

„V tejto záležitosti verím Liliným slovám. A Devon mal v posledných dňoch mimoriadne dobrú náladu, dokonca aj na tak šťastne ženatého muža,“ vyhlásila jej mama. „Očividne dúfa, že ak sa pred začiatkom sezóny zasnúbiš, nebude musieť túto sezónu chodiť na plesy.“

„On a Lily nepôjdu do Londýna s nami?“

„Pravdaže pôjdu, drahá. Ale niekedy je lepšie nechať muža, nech verí tomu, čomu chce veriť. Potom prežijeme príjemný deň, bez sťažností.“

„Aj keď o tom mužovi hovoria v spoločnosti ako o bláznivom vojvodovi z Thornwoodu?“

„Najmä keď máš do činenia s bláznivým Thornwoodom,“ zahundrala jej mama.

„Všetko sú iba dohady. Nemôžem si stavať budúcnosť na dohadoch. Keby Lily vedela viac, mohli by sme...“ Jej slová prerušilo trhnutie koča, sprevádzané maminým zvolaním.

„Pozri, už sme tu!“

Za okienkom sa vynorilo impozantné kamenné sídlo. Iba sa črtalo – akoby sa strácalo v opare daždivého popoludnia. V tej chvíli dokonale odrážalo Roselyninu náladu. Dom nepôsobil svetlo ani prívetivo, hoci bol postavený z krémového vápenca, ale ani tmavo a pochmúrne ako jej čierny gagátový náhrdelník. V elegantnej, sivastej neurčitosti sa Ormesby Place javilo farebne niekde uprostred. Čoskoro by to mohol byť jej domov.

Vystrela chrbát, tvár jej rozžiaril nacvičený spoločenský úsmev. Dvierka na koči sa otvorili a lokaj pomohol vystúpiť jej mame, potom Roselyn. Z oblohy sa znášalo slabé mrholenie, pripomínalo jej práškový cukor, ktorým kuchárka posypala

koláče. V detstve mala rada časté dažde prichádzajúce od severoyorkshirských močiarov. Samozrejme, bolo to ešte predtým, ako začala dbať o svoj výzor. Keď ešte divo, bez rozmýšľania pobiehala po pococh.

„Moju vyšívajúcu tašku odnesite dovnútra,“ prikázala vojvodkyňa vdova lokajovi. Strčila mu do rúk látkovú tašku a naznačila dcére, aby sa poponáhľala.

Roselyn sa dívala, ako sa mama ponáhľa k vchodovým dverám, ako uniká pred vlhkým vzduchom. „Mama, a čo naša ďalšia batožina?“ zavolała za vzdáľujúcou sa postavou, keď kočiš vyložil ich truhlice na príjazdovú cestu. Očividne sa nevedel dočkať, kedy už bude v suchých stajniach. „Šaty mi nesmú premoknúť. Zničili by sa!“

„Povedz lokajovi, nech ich prinesie dnu, drahá, a ponáhľaj sa z toho dažďa,“ zakričala jej mama a zmizla v dome.

Roselyn počula, že koč sa vzdáľuje k stajniam, a zostala na ceste, aby strážila truhlice. Rozhliadla sa, pátrala po niekom, kto by jej pomohol. Nemôže nechať tie veci na príjazdovej ceste. Jej životné plány závisia od elegantného výzoru a šaty s mokkými fľakmi by všetko prekazili.

Obzrela sa. Od stajní zazrela prichádzať vysokého, plecnatého muža. Výborne. Odnesie jej veci dnu a konečne sa vyhne mrholeniu, ktoré tak ničí vlasy...

Muž bol celý v čiernom. Nemal by byť lokaj v livreji? Zaclonila si tvár pred dažďom a zahľadela sa na tmavé jazdecké nohavice, na čiernu plátennú košeľu a na rozopnutý kabát, ktorý mu visel zo širokých pliec. Aké neslušné! Asi pracuje v stajniach. Všimla si, že sa pohybuje nenútene, čo mohlo prezrádať jeho nedostatok úcty k tým, ktorí by na ňom mohli spočínúť pohľadom. Preboha, a má odhalený krk! Vari sa takto obliekajú sluhovia na Ormesby Place? Thornwoodovskí lokaji vyzerajú vždy ako zo škatuľky. No tento muž tak nevyzerá.

V náznaku úsmevu akoby mu myklo kútikom úst, z hrnatej, opálenej tváre vyžarovalo akési skryté varovanie. Tmavé

vlasý mu padali do tváre, a hoci pre ne nevidel, neodhrnul si ich. Nikdy nevidela sluhu, ktorý by tak okato dával najavo ľahostajnosť k svojmu zovňajšku. S Katie strávil veľa času a vedela, že na panstve Ormesbyovcov si nepotrpia na formálnosť, ale toto zachádzalo príďaleko. Ak sa jedného dňa stane paňou tohto domu, bude musieť niečo urobiť s oblečením služobníctva aj s ich správaním k hosťom. *Keď* sa stane paňou domu, opravila sa, istá si budúcnosťou. Usmiala sa, tentoraz bol za jej úsmevom pocit pevného odhodlania.

Keď sa neznámy priblížil, mierne kývol hlavou na pozdrav a išiel ďalej. Odchádza! Kam ide? Veď prichádzajú hostia!

Obrátila sa za ním a zavolala: „Prepáčte, neprišli ste odniesť moju batožinu?“

Spomalil. Obzrel sa, urobil ďalší krok a odsekol: „Nie. Prečo? Ste chorá?“

„Prečo by som...“ Zmätene pobehla za ním.

„Takže chromá. Ste chromá?“ Zablýskal sa na ňu, zamyslene zovrel pery.

Roselyn nachýlila hlavu, nerozumela, čo tým chce povedať. „Vyzerám chorľavá?“

„Nie, vyzeráte celkom...“ zarazil sa a premeral si jej postavu. Šaty mala takmer premočené. Na výstrihu sa pristavil pohľadom o čosi dlhšie, ako sa patrí, potom sa s náznakom úsmevu opäť vrátil k jej tvári, „... celkom v poriadku, slečna.“

Pocítila, ako jej odhalené hrdlo zalieva horúčava a červenajú jej líca. Akýsi paholok tu nevhodným spôsobom rozpráva o jej tele a trúfalo na ňu hľadá s neskrývaným vzrušením v očiach. Aká drzosť! „Robíte chybu, pane. Budem informovať lorda Ormesbyho. Ak vám záleží na vašom mieste, okamžite odnesiete moju batožinu do domu.“ Rázne vystrela chrbát. Iste by to ocenili všetky jej guvernanky. Čosi na tomto mužovi sa jej dostalo pod kožu a nekonečne ju dráždilo.

Uškrnul sa, odhaliac biele zuby, a prižmúril oči. „Lord Ormesby sa ma tak ľahko nezobaví, princezná.“ Zasmial sa hlbokým,

zvučným hlasom, čo ju ešte väčšmi podráždilo. „Už to raz skúšal a nepodarilo sa mu to.“

„Potom ľutujem lorda Ormesbyho, že zamestnáva takého drzého človeka!“

„Povedal som, že som v jeho službách?“ spýtal sa so smiechom.

„Očividne patríte do stajní, pane.“ No jej istota sa pri jeho smiechu začínala vytrácať. Zvraštila čelo a spýtala sa: „Kto ste teda?“

„Nepočuli ste? Toto je moja oslava.“ S nezbedným úsmevom sa jej obradne uklonil. „Stratený a navrátený pán Ethan Moore k vašim službám, slečna.“

Ethan Moore! Skutočne sa vrátil. Roselyn chvíľu skúmala jeho tvár, hľadájúc dajakú stopu po chlapcovi, ktorého kedysi poznala. V detstve sa kamarátili, no tento muž ničím nepripomínal vyháknutého mladíka, ktorý s ňou lozil po stromoch a raz jej položil na stoličku hada. Mala vtedy šesť rokov a v ten deň ho vôbec nemala rada... a určite ho nemá rada ani teraz.

„Vidím, že mi neposlúžite. Inak by ste ma predsa nenechali stať na daždi a zavolali by ste lokaja, aby odniesol moje veci dnu.“

„Všetci sluhovia sú zaneprázdnení nosením batožiny do komnaty lady Farnsworthovej, takže si môžete vychutnať dážď.“ Pokrčil plecami a zdvihol tvár k sivým mračnám. Zdalo sa, že on si dážď na tvári skutočne vychutnáva.

Ona si ho však nevychutnávala. „Asi nemám na výber. Nenechám svoje veci na zablatenej ceste.“

„Je čerstvo vydláždená,“ namietol. „Museli by ste aspoň pol hodiny kopať, kým by ste natrafili na blato. Zatvorená truhlica alebo dve to určite prežijú.“

„Blato-neblato, potrebujem pomoc s vecami. Ďakujem veľmi pekne.“

„Nemáte za čo. Dáme vždy rád pomôžem rozumnou radou.“ Obrátil sa a chystal sa odísť.

„Rozumnou radou?“ vyhrkla. Jeho správanie ju nahnevalo a zároveň zmatlo.

Obzrel sa, zahľadel sa jej do očí. „Nepovedal som, že vašim veciam dážď neublíži?“

Skutočne jej nemieni pomôcť? Ani nezavolá niekoho, aby jej odniesol veci? Vrhla pohľad na mokré flaky na vekú najbližšej truhlice. „Tie truhlice sú vyrobené z najkvalitnejšej kože a sú označené mojím menom. Vidíte?“

Prikročil k nej, zahľadel sa na meno vygravírované veľkými písmenami na vekú truhlice. „Pozrimeže! Lady Roselyn Greyová z Thornwoodskeho panstva. Zmenili ste sa.“ Zadíval sa jej do očí. V jeho pohľade bolo čosi skryté, akási záhada, ktorá ju provokovala – alebo možno to bol iba ten jeho hlúpy výraz. Tak či onak ju zaujímalo, čo sa s ním stalo. Ako mohol z chlapca, ktorého pokladala za kamaráta, vyrásť takýto arogantný chlap?

Ovládla ju prudká zvedavosť. Tá ju prinútila nehybne stáť, hoci už lialo ako z krhly. Na chvíľu tam proti svojej vôli uviazla, čakala, kým Ethan odvráti pohľad a spojenie medzi nimi sa ukončí. Po odchode z domu si niekde zrejme zlomil nos, vystupovala mu na ňom malá hrčka, a ani zreničky už nemal čisto zelené, ale posiate zlatými škvrnkami a hnedo ovrúbené. Tá nedokonalosť ju akosi priťahovala, čo sa jej nikdy predtým nestalo. Farba očí, ako všetky veci v živote, by sa mala dať presne zaradiť. On však nemal oči ani zelené, ani hnedé, ani orieškové. Vyžarovalo z nich čosi neopísateľné, spaľujúce, akoby sa priveľmi priblížila k ohňu – k ohňu, ktorý neexistoval, keď pána Moora videla naposledy.

Napokon poznamenal: „Sú naozaj pekné.“

Čo je pekné? Jeho oči ako mach na kmeňoch ožiarený zábleskom slnka? Tie by neopísala slovom „pekné“.

Pokrútila hlavou, aby sa zbavila jeho čara. O čom to hovorili? O jej truhliciach! Áno! „Nemáte lokaja, ktorý by mi odniesol tie truhlice a tašku dnu?“

„Žiaľ, nie.“

„Ani jediného sluhu, ktorý by pomohol vašim hosťom? A ja som sa nazdávala, že Ormesby Place je pohostinný, usporiadaný dom. Choďte do čerta,“ zamrmala si popod nos, presvedčená, že ju nepočuje.

„Čo ste to povedali, mylady?“ naklonil sa k nej.

„Nič.“ Ako to, že začul jej poznámku? Vždy si na také veci dávala pozor. Akoby nepekne návyky, ktoré sa usilovala odstrániť zo svojho života, vyskakovali na povrch proti jej vôli. A vinila z toho pána Ethana Moora.

„Ak pre vás vaše veci tak veľa znamenajú, princezná, osobne vám s nimi pomôžem.“

Napokon pochopil jej dôvody. S úľavou sa usmiala. „Nič iné som od vás nechcela. Ďakujem.“

Zohol sa, zdvihol z kopy truhlíc malú tašku a s úsmevom si ju prevesil cez plece. „Tá truhlica vyzerá ľahká, tú odnesiete aj sama.“ Lahostajne sa obrátil a vykročil k dverám.

Preskočilo mu? Nezneseiteľný chlap!

Chvíľu stála ako vrastená do zeme a cez dážď pozorovala, ako odchádza. Potom jej praskli nervy. Slušne vychovaná dáma, ktorú stelesňovala, sa zmenila na impulzívne dievča, z čoho, ako si myslela, už pred rokmi vyrástla. Čo si to dovoľuje! Takto od nej neodíde!

Rozbehla sa ku kvetinovému záhonu, rukou v bielej rukavičke nabrala mokrá hlinu a z celej sily ju hodila pánu Moorovi do chrbta. Blato sa mu rozstreklo na ramene, poľtkalo mu líce. Na okamih pocítila triumfálnu radosť. Potom sa naňho vyjavene zahľadela.

Preboha, čo to stvára? Už roky neurobila nič také detinské – od toho leta, čo mu podrazila nohy, keď šiel cez pole, a potom sa smiala, keď ju strhol so sebou do prachu. Spomienka na ten smiech sa vytratila, keď sa vrátila do reality. Jej plány! Na čo myslela? Samozrejme, vôbec nerozmýšľala.

Obzrel sa a vrhol na ňu pohoršený pohľad.